

עפ"ג (באר שבע) 36118-02-15 - יובל חיים אסולי נ' מדינת ישראל

עפ"ג (באר-שבע) 36118-02-15 - יובל חיים אסולי נ' מדינת ישראל מוחז באר-שבע
עפ"ג (ראר-שרע) 36118-02-15

עפ"ג (באר-שבע) 36118-02-15

יובל חיים אסולי

ע"י ב"כ עוזיאל אורון

7

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד דרור שטורח

בית המשפט ה

[29.04.2015]

כב' ס. הנשיה השופטת ר. יפה-כ"ז.

כב' השופט י. עדן

פ' זטט

כשופטנו על גורניז

גופן

השופט ו. צלקובסקי:

המערער הינו נהג אוטובוס בחברת "אגד"; ביום 15.11.2011, בשעה 16:15, בחניון 'אגד' בbeer שבע, נהג המערער את האוטובוס בו נהג, לאחר מכן, למרחק של כ- 31-19 מ', מכיוון טור אוטובוסים בו חנה האוטובוס, לעבר טור אוטובוסים שניצב מעברו השני של כביש, שחזץ בין שני הטורים. במהלך הנסיעה לאחר מכן, פגעה הדופן האחורי של האוטובוס בדן איזנער זיל, אחד מעובדי "אגד", שעמד ליד אחד האוטובוסים, מעבר לכביש. המנוח נפל על הכביש ונדרס למוות על ידי גלגלי האוטובוס. הוברר כי המנוח עסקאות באיתור טלפון מהטלפון הנייד שהוא ברשותו, כשהגבינו מופנה לעבר האוטובוס.

המונרכיה / עברו, בו נוהג המעווע. מאותות העוז ווות עוז, כי ככו' הווע איה, וויה / מננוו // קוי' שמיעה כ/שהה. עוד עלה, כי המנווע, עמד עובר לפגיעיה בו, ב"שטח מת" שבו לא ניתן היה בידי המערער, ממוקם מושבו באוטובוס, להבחין במונוח באמצעות מראות האוטובוס; על האוטובוס לא הייתה מותקנת מצלמת טלוויזיה, ולא היו מצוים חישונים מתריעים, בעת הנסיעה לאחרר, למעט צפצוף המשמען בנסיעה לאחרר. בית המשפט קמא קבוע, כי המנהלים באגד וקצין הבטיחות בכללם, לא פועלו, בשל סיבות תקציביות, להתקנת מצלמות אחוריות או מראות מיוחדות על האוטובוסים או בשטח החניון, שיאפשרו לנגה לצפות בმთრחש אחוריו בעת נסיעה, וטענו כי אינם מחויבים בהתקנת אמצעים מעין אלה, או בה盍בתה مكانן. במהלך הדיון בפניינו, הודיע לנו ב"כ המדינה, כי מפנית "אגד" עולה, כי הוחל, בניתוחם, בהתקנת מצלמות אחוריות על האוטובוסים.

למערער יוחסו בבית המשפט כמו עבירות של גרים מות בresherנות, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה, תשכ"א- 1961 ונסיעה אחרנית, לפי סעיף 45(1) لتיקנות התעבורה, תשכ"א- 1961. המערער כפר באחריותו לתאונת, ובתום משפט הוכחות זוכה מאישומים אלה על ידי בית המשפט קמא (להלן: פסק דין היזכי). בנוסף יוחסה למערער עבירה של נהיגה ללא דיסקט טכוגרפ, לפי סעיף 364(ב)(2) لتיקנות התעבורה, תשכ"א- 1961, בה הודה בבית המשפט קמא, ובגין

UBEIRA ZO NDON LKNS VLPSTLA MOTNIT SL RISHON HNRIGA.

המדינה הגישה ערעור על זיכוי של המערער ובפסק דין שניtin בבית משפט זה (ע"פ 13-06-13664) נקבע, כי יש מקום לקבלת הערעור; המערער הורשע בעבירות של גרים מות בresherנות ונסיעה לאחר, והתיק הוחזר לבית המשפט קמא לצורך גזירת העונש (להלן: פסק הדין שבערעור).

בדין המוחדש בפני בית המשפט קמא, הוטל על המערער עונש של 6 חדשים לRICTO בדרכ של עבודות שירות, וכן 6 חדשים מסר מותניים למשך 3 שנים. בנוסף הוטלה על המערער פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 6 שנים; נקבע, כי בשנתיים הראשונים יפסל המערער לכל סוג הרכב, ואילו באربع השנים הנותרות יפסל נהיגת אוטובוס, יותר לו נהוג בסוגי רכב שונים, ובכללם ברכב פרטי. בנוסף, הוטלה על המערער תקופת פסילה מותנית בת 10 חדשים למשך 3 שנים, וכנס בסך של 2500 ₪ או 25 ימי מסר תמורתו.

הערעור מפנה כלפי חומרת עונשי המאסר והפסילה. ב"כ המערער צין, כי גם "שהעונש אינו נחسب חמוץ ביחס לענישה המקובלת בתאונות דרכים קטלניות", הרי שבהתחשב ב"נסיבות החירgot ביוטר" של האירוע, "הרשנות המ茲ערית" של המערער, רשלנות תורמת של המנוח וכן נוכח עינוי הדין שנגרם למערער עקב ההליך הפלילי שתחילה בזיכריו וסופה בהרשעה, יש מקום להקללה המתבקשת. עוד נטען, כי יש להתחשב בנסיבות האישיות של המערער, שהינו בעל עבר תקין, אדם נורטטיב מהשרהה ובעל משפחה, וכי המערער אינו יכול עוד לעסוק נהיגת אוטובוס, וכיום הוא עובד כסדרן בחברת "אגד".

מנגד, עותרת המדינה להוtier את העונש שהוטל על כנו.
דין והכרעה

בפסק הדין שבערעור, נקבע, כי גם שאין דומה נהיגה לאחר במרשם חניה לאוטובוסים נהיגה צו בלבד שכונת מגורים, הרי שלא ניתן היה להタルם מהראיות שעמדו בפני בית המשפט קמא, לפיהן מגרש החניה היה רוחוק מלהיות "שיטה סטרטלי", וכי, ככל שקיים היה כוונה למנוע כניסה לבתי מבקרים של אנשים למקום, הרי שהמציאות בשטח באותו מים, הייתה שונה בתכלית, וمعدויות נהגים ובעלי תפקיד, עליה, כי במרשם החניה "מסתובים כל מיני אנשים", שאינם מעובדי המקום או הנהגים. המערער, ששימש כנהג אוטובוס בחברה מזה מספר שנים, אף היה מודע לכך כי נוכח תנועת האוטובוסים הערה, עוברים בין טורי האוטובוסים נהגים העוסקים במסילות נהיגה, וכך אף עובדי ניקיון ואחזקה שונים. לא לモתר לצין, כי מעדיות נהגים בבית המשפט קמא, עליה, כי נוכח מצב דברים זה, ובהיעדרם של אמצעי ראייה לאחר כמתואר, הרי שנסיעה באוטובוס הייתה משולה למשחק ב"ROLLTA", ונטען כי במקום התרחשו, לא אחת, תאונות הגורמות לפגיעות רכוש.

בפסק דין שבערעור נקבע, כי בצד הסיכון שנלווה לעצם הסעת האוטובוס לאחור על ידי המערער, לא הتبיצהה כל בדיקה ממשית של סיבות האוטובוס, עבור לתחילת הנסעה, נוכח משך שהייתו של המערער באוטובוס, עד שהחל בנסעה. המערער העיד אומנם, בבית המשפט קמא, כי בדק את סביבת האוטובוס לפני שעלה למושב הנהג, אולם לאחר בדיקה ראשונית זאת, שהיא המערער כאמור, בתרוק האוטובוס במשך דקות ארוכות, ללא שהנעשה בשטח ה'מת' מאחוריו האוטובוס, היה גליו לעוני.

בפסק דין היזכינו צוין, כי השהייה באוטובוס באותו דקota, התחייבת ממילוט הנהיגה של המערער, וכי לא ניתן היה לעזוב את האוטובוס בשל כך שמנועו פועל, לצורך עירכת בדיקה נוספת סיבות האוטובוס. עם זאת, לא היה בקביעה זאת כדי לסייע למערער, שכן המניעה לעורך בדיקה חזורת של אזור האוטובוס והנעשה מאחוריו, חייבה את המערער לנ��וט אמצעים מסוימים אחרים, כדי לקדם פניו סיכון צפוי כי אדם כלשהו יקלע בתחום תנועת האוטובוס לאחור, שעיה שלמערער הייתה מגבלת ראות של הנעשה מאחוריו, נוכח מבנה האוטובוס ומגבלה הראות.

בנסיבות אלה, כך נקבע בפסק דין שבערעור, תוך הסתמכות על עניין חדריה (ד"נ 22/83, מדינת ישראל נ. אליהו חדריה פד"ו לח (2), ע' 285), היה המערער מחויב בהצבת אדם מאחורי האוטובוס, שיכומו בעת הנסעה לאחור; צוין בונספ, כי עבור לתאונת, היו מצויים במקום, לפחות שני אנשים נוספים - עובד תחזקה נהג שיישב באוטובוס סמוך - בהם יכול היה המערער להיעזר לצורך הכונה והתרעה, וזאת כדי למנוע פגיעה אפשרית באדם שעלה היה להיקלע אל תוך נתיב נסיעת האוטובוס, בעת תנועתו לאחור.

ב"כ המערער טען, כי ניתן להקל עם המערער ולהפחית מעונשו, בעיקר נוכח קביעת בית המשפט קמא בעת גזירת העונש, לפיה "רף הרשלנות של (המערער) בפרשה זו נמור עד נמור מאד". צוין, כי כמו גם בפסק דין היזכוי, ניתן משקל לכך שהאוטובוסים לא ציידו באמצעות ראייה לאחור, בשל שיקולים תקציביים, ונקבע כי לא ניתן להתעלם מאחריותם של המנהלים במקום, ובכללם קצין הבטיחות, שהיו ערומים למגבלות וטיכוני הנהיגה, והסכימו, בשתייה, לדרכ הנהיגה במגרש החניה, ללא שימוש במכoon.

עוד מפנה ב"כ המערער לקביעות בଘר הדיון, כי המערער נסע לאחור בצורה איטית, כאשר נשמעת מהאוטובוס התרעעת רורס, והוא אף עצר את הרכב פעמיים, לפני הكبש עליו נעו אוטובוסים אחרים; בונספ נתען כי המנוח גילה אי זהירות, נוכח כך שעמד במקום בו אמרורים לנوع אוטובוסים, ושוחח בטלפון.

כאשר נקבעה אחריותו של נהג לתאונת קטלנית בדרך נהיגתו "ראוי לגזר על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה נהוג לא מצאנו מקום לקבלת הערעור.

لتגובה הולמת, הן בשל עיקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה" (ע"פ 6755/09 ארז אלמוג נגד מדינת ישראל, ניתן ביום 16.11.2009).

העונש נקבע במידה רבה, על פי מידת הרשלנות שגילה הנהג בנהיגתו, וכך שכך נפסק, אין ליתן משקל רב מדי לשיקולים אישיים או משפחתיים בעת שדים בעבירה, בשל "ביטחונה השכיח גם על ידי אנשים נורמטיביים".

אחריותו של נהג לדרך נהייתה ול途צאותה, הינה בראש ובראשונה אחריות אישית עצמאית. בפסק הדין שבערעור, ציון, כי גם אם פשה נהג רשלני בMagnitude החניה של אגד, ונhei אוטובוסים במקום, נסעו לאחר, בדרך של נהגה "יעורת", ללא מכoon, כמו שהוא שגרה, אין בכך כדי לפטור את המערער מאחריותו לתאונת, זאת גם אם האחראים במקום, היו ערים לתופעה נסdetת זאת ולא עשו דבר לשנותה. הידרם של אמצעי ראייה לאחר אוטובוסים, כמו גם האפשרות להיקלעות עובי דרכם למסלולי נסיעת האוטובוסים, והשרה באוטובוס קודם לתחילת הנסיעה, היו נתונים ידועים מראש, שהטילו חובה על המערער, למצוא מכון אנושי קודם לתחילת התונעה לאחר, כאמור, עלה, כי לא היה צורך במקרה מיוחד למציאת מכון בנסיבות האירוע. במצב דברים זה, לא יכול היה המערער לעצום עניין נוכחות סיכון הנהיגה, ולא לעשות דבר בעניין, תוך הטלת האחריות לתאונת על הידרם של אמצעי התרעעה טכניים.

בבית המשפט קמא עמד על התוצאות הרות האסון של התאונת, ועל "הולם והצער שנגרם למשפחה המנוח כתוצאה ממשתו בטרם עת", כפי שעלה ממסקיר שירות המבחן. לנسبות אלה יש ליתן משקל ממשי בדין, וגם אם גילה המנוח אי זהירות מסוימת בכך שניצב סמוך למקום תנועת האוטובוסים, ולא הבחן במתוחש, הרי שאין בכך כדי להשפיע על קביעת רשלנותו של המערער, שבנסיבות שתוארו, אין אלו סבורים כי הייתה מן הנמנעות כפי שנקבע בಗזר הדין. בית המשפט נתן משקל לרקע החובי של המערער, בן 46 ובעל משפחה, ולטלטה הקשה שפקדה את המערער בעקבות תוכאות התאוננה והשלכותיה הכלליות על חייו. בית המשפט התחשב בכך שהמעערר לא נהג בפיזות, ולא התפרק בדרך, אף הושמעו צפוצופי התרעעה עקב התונעה לאחר. לכל אלה ניתן ביטוי נאות בעקבות מתחם הענישה, תוך שבית המשפט נמנע בסופו של דבר, מהטלת מאסר ממשי, לאחר סורג וברית, ואף נקט בדרך של קציבת עונש מתון במשכו של פסילת רישון הנהיגה, תוך שיתאפשר לערער לנוכח כבר לאחר שנתיים בסוגי רכב שונים, הגם שלא באוטובוס. נוכחות האמור, ולאחר תוכאותיה הקשות של התאוננה, לא ראיינו מקום להקללה נוספת נספת בעונשו של המערער, מעבר להתחשבות אותה גילתה בית המשפט קמא בדרך קציבת העונשים.

הערעור נדחה לפיכך. הודיע לנו, כי המערער החל כבר בשיאת המאסר בדרך של עבודות שירות, ומכאן שאין מקום ליתן הוראות נוספות על אלה שכבר ניתנו בבית המשפט קמא. ניתן היום, י' אייר תשע"ה (29 אפריל 2015), במעמד הצדדים.